

Ár 2015, föstudaginn 18. september, er fundur haldinn í úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki.

Mætt eru: Haukur Guðmundsson, formaður, Jón Magnússon, Hildigunnur Hafsteinsdóttir, Jóhann Tómas Sigurðsson og Unnur Erla Jónsdóttir.

Fyrir er tekið **mál nr. 40/2015:**

M
gegn
F

og kveðinn upp svohljóðandi

ú r s k u r ð u r :

I.

Málsmeðferð.

Málsaðilar eru M, hér eftir nefnt sóknaraðili, annars vegar og F hér eftir nefndur varnaraðili, hinsvegar.

Málið barst úrskurðarnefndinni 1. júní 2015, með kvörtun sóknaraðila, dags. 27. apríl 2015. Með tölvupósti nefndarinnar, dags. 1. júní 2015, var kvörtunin send varnaraðila og honum gefinn kostur á að tjá sig um hana og skýra sjónarmið sín. Svör varnaraðila bárust með bréfi dags. 29. júní 2015. Var bréfið sent sóknaraðila, með tölvupósti nefndarinnar, dags. 30. júní 2015, og honum gefinn kostur á að koma á framfæri athugasemdum sínum. Athugasemdir sóknaraðila bárust með bréfi, dags. 24. ágúst 2015.

Málið var tekið fyrir á fundi nefndarinnar 18. september 2015.

II.

Málsatvik.

Þann 29. febrúar 2008 tók sóknaraðili lán hjá FF, forvera varnaraðila, á grundvelli gengistryggðs lánasamnings að fjárhæð kr. 21.109.101,-. Samkvæmt skilmálum lánasamningsins skyldi fjárhæð samningsins bundin 100% við gengi evru og bar sóknaraðila sem lántaka að greiða andvirði samningsins upp með einni greiðslu þann 3. október 2008.

Þann 6. október 2008 greiddi sóknaraðili afborgun af láninu að fjárhæð 480.772,- ásamt því að greiða upp eftirstöðvar höfuðstóls lánsins, nánar tiltekið kr. 28.280.081,-.

Á sama tíma og gengislánið var greitt upp af fullu þann 10. október 2008, var sóknaraðili með yfirdreginn tékkareikning hjá forvera sóknaraðila. Reikningurinn var hann yfirdreginn um kr. 6.517.821,- þegar gengislánið var greitt upp.

Sóknaraðili sendi bréf til slitastjórnar forvera varnaraðila þann 9. september 2011 þar sem farið var fram á endurútreikning á láninu og krafðist endurgreiðslu sem næmi mismuninum. Þann 23. mars 2012 sendi sóknaraðili svo aftur bréf til slitastjórnarinnar þar sem farið var fram á skuldajöfnuð á kröfum aðilanna tveggja, nánar tiltekið kröfu forvera varnaraðila, vegna yfirdráttarskuldar sóknaraðila og kröfu sóknaraðila um endurgreiðslu vegna ofgreiðslu gengislánsins.

Sóknaraðili sendi aftur bréf til slitastjórnarinnar þann 16. október 2013 og ítrekaði kröfu sína um skuldajöfnuð. Slitastjórnin hafnaði því að taka afstöðu til kröfu sóknaraðila á grundvelli þess að krafan hefði borist eftir lok kröfulýsingarfrests.

Með ákvörðun Fjármálaeftirlitsins þann 22. apríl 2010 var öllum eignum FF ráðstafað til FFF þar á meðal umræddri kröfu á hendur sóknaraðila vegna yfirdráttar á tékkareikningi. Þessi kröfuréttindi færðust svo yfir til varnaraðila í nóvember 2011. Yfirdráttarlán sóknaraðila færðist þannig yfir til varnaraðila á þeim tíma.

Í febrúar sl. óskaði sóknaraðili eftir fundi með lögmanni bankans og í kjölfar fundarins var sóknaraðila sent bréf, dags. 27. febrúar 2015, frá bankanum þess efnis að sóknaraðili yrði að beina kröfu sinni um skuldajöfnuð og endurgreiðslu ofgreidds fjár til slitastjórnarinnar. Að mati varnaraðila væri skylda bankans takmörkuð við það að staðfesta gagnkröfu skuldajafnaðar (tilvist yfirdráttarins) og framkvæma skuldajöfnuðinn að fenginni yfirlýsingu um samþykki FF á kröfu sóknaraðila um skuldajöfnuð. Að öðru leyti teldi varnaraðili sig ekki bera ábyrgð á mögulega ólögmatum lánveitingum forvera varnaraðila. Að auki kom fram í tölvupósti frá varnaraðila, dags. 23. febrúar sl., að óformlegt álit gæfi til kynna að lánasamningurinn teldist ólögmat lána. Sóknaraðili hafði, líkt og fyrr hefur komið fram, þegar lýst yfir kröfu um skuldajöfnuð við slitastjórn forvera varnaraðila en slitastjórnin hafnaði henni vegna þess að hún var of seint fram komin. Sóknaraðili ítrekaði kröfu sína um niðurfellingu yfirdráttarins við varnaraðila en fékk þá þau svör að bankinn gæti ekki fellt niður yfirdráttarkröfuna nema staðfest væri að sóknaraðili ætti réttmæta kröfu á hendur slitastjórninni.

Staða sóknaraðila í dag er sú að hann telur sig eiga kröfu á hendur varnaraðila um niðurfellingu yfirdráttarskuldar, sökum skuldajafnaðar, en fær hana ekki viðurkennda þar sem varnaraðili og FF vísa hvor á annan.

III.

Umkvörtunarefni.

Sóknaraðili krefst þess að viðurkenndur verði réttur hans til skuldajafnaðar á móti kröfu hans vegna ofgreiðslu til FF gegn kröfu varnaraðila á hendur sóknaraðila vegna yfirdráttarláns á reikningi. Þá krefst sóknaraðili viðurkenningar á því að framangreint yfirdráttarlán hjá sóknaraðila verði fellt niður. Auk þess krefst sóknaraðili þess að varnaraðila verði gert að greiða sóknaraðila vexti, skv. eftirfarandi: Aðallega þannig að varnaraðili greiði honum dráttarvexti skv. 1. mgr. 6. gr. laga nr. 38/2001 að fjárhæð kr. 6.517.821, - frá 10. október 2008 til greiðsludags.

Til vara þannig að að varnaraðili verði látinn endurgreiða sóknaraðila þá vexti sem sóknaraðili hafi þurft að greiða varnaraðila vegna yfirdráttarlánsins frá 10. október 2008 þar til yfirdráttarlánið er fellt niður.

Til þrautavara þannig að varnaraðila verði látinn endurgreiða sóknaraðila þá vexti sem sóknaraðili hefur þurft að greiða varnaraðila vegna yfirdráttarlánsins frá 23. mars 2012 þar til yfirdráttarlánið sé fellt niður.

Til þrautþrautavara þannig að varnaraðili verði látinn endurgreiða sóknaraðila þá vexti sem sóknaraðili hefur þurft að greiða varnaraðila vegna yfirdráttarlánsins frá 23. mars 2012 þar til yfirdráttarlánið er fellt niður.

Sóknaraðili telur sig eiga rétt á niðurfellingu skuldarinnar vegna skuldajafnaðarréttar gagnvart varnaraðila. Sóknaraðili bendir á að þegar hið ólögmat lána hafi verið gert upp þá hafi hann ofgreitt tæpar 11 milljónir til forvera varnaraðila. Þegar sóknaraðila hafi verið ofgreiðslan ljós hafi hann lýst kröfu til slitastjórnarinnar. Í kjölfarið hafi sóknaraðili lýst yfir skuldajöfnuði og bendir á hann hafi öðlast endurkröfurétt á forvera varnaraðila vegna ofgreiðslu þegar gengislánið hafi verið greitt upp þann 10. október 2008. Í umræddum lánasamningi hafi verið að finna ákvæði um gengistryggingu, þar sem lánsfjárhæð samningsins hafi verið bundin erlendri mynt í ákveðnum hlutföllum og átti skuld sóknaraðila gagnvart FF að taka mið af henni á

hverjum tíma. Þannig bar lánsamningurinn það skýrlega með sér að skuldbinding sóknaraðila væri tiltekin fjárhæð í íslenskum krónum sem miðuð væri við gengi tiltekins gjaldmiðils. Bendir sóknaraðili á að Hæstiréttur Íslands hafi staðfest með fjölmörgum dómum sínum að slík ákvæði í lánsamningi, sem að framan greinir, hafi verið ólögmat. Sóknaraðili gerir ekki ráð fyrir því að umdeilt sé í málinu að lánsamningurinn teljist ólögmat gengistryggt láns og vísar þar til dóma Hæstaréttar.

Á þeim tíma hafi hann skuldað forvera varnaraðila kr. 6.517.821, - vegna yfirdráttarláns. Sem fyrr segir þá hafi krafa forvera varnaraðila vegna yfirdráttarskuldarinnar flust yfir til varnaraðila í nóvember 2011, í kjölfar ákvörðunar FME. Í 13. tölul. fyrrgreindrar ákvörðunar FME hafi komið fram að framsal kröfuréttinga skuli ekki svipta skuldara rétti til skuldajöfnunar, sem hann hafi átt gagnvart fyrri kröfuhafa. Af þessu telur sóknaraðili leiða að mótbárur vegna hins ólögmeta gengisláns og rétt til skuldajafnaðar haldi sér því gagnvart varnaraðila. Sóknaraðili telur sig því þannig eiga rétt á að skuldajafna kröfu sinni um endurgreiðslu vegna yfirdráttarlánsins, frá því skuldajöfnuði hafi verið lýst yfir. Fram að þeim tíma eigi sóknaraðili rétt á greiðslu vaxta.

Sóknaraðili hafnar alfarið þeim sjónarmiðum sem fram hafi komið í bréfum og tölvupóstum varnaraðila. Að mati sóknaraðila séu málsástæður varnaraðila löglausar og hafi ekki nokkra þýðingu fyrir sóknaraðila. Varnaraðili hafi haldið því fram til þessa að sóknaraðili yrði að fá afstöðu slitastjórnarinnar til skuldajöfnunar áður en varnaraðili geti fellt yfirdráttarskuldina niður. Í tölvupósti varnaraðila, dags. 24. mars sl. hafi sagt: „Endanleg niðurstaða F er sú að bankinn geti ekki fellt niður kröfu á umbjóðanda þinn („skuldajafnað“) nema staðfest sé að hann eigi réttmæta kröfu á FF“.

Að mati sóknaraðila sé um fyrirslátt að ræða. Sóknaraðila sé, eðli málsins samkvæmt, ómögulegt að skuldajafna gagnvart forvera varnaraðila þar sem hann eigi enga gagnkröfu á sóknaraðila. Það grundvallarskilyrði skuldajafnaðar, að kröfur séu á milli sömu aðili, sé því ekki uppfyllt. Sóknaraðili bendir á að krafa sparisjóðsins hafi færst yfir til varnaraðila með ákvörðun FME og kaupum varnaraðila á hlutafé forvera hans, og þar með réttur sóknaraðila til skuldajafnaðar. Sóknaraðili hafi þegar beint kröfu sinni og skuldajafnaðaryfirlýsingu að slitastjórninni og hafi hún ekki tekið afstöðu til hennar, enda hafi krafan borist eftir að kröfulýsingarfrestur hafi verið liðinn. Þar fyrir utan liggi fyrir að hún geti ekki samþykkt skuldajöfnuð þar sem sparisjóðurinn eigi ekki gagnkröfu á sóknaraðila.

Sóknaraðili byggir á því að afstaða slitastjórnarinnar til kröfunnar sé málinu með öllu óviðkomandi. Sóknaraðili leiði rétt sinn til skuldajafnaðar af 13. tölul. ákvörðunar FME og almennum reglum kröfuréttar. Ljóst sé að hafi sóknaraðili átt rétt til skuldajafnaðar gagnvart forvera varnaraðila áður en ákvörðun FME hafi verið tekin þá eigi sóknaraðili sama rétt til skuldajafnaðar gagnvart varnaraðila í dag. Réttarstaða sóknaraðila gagnvart varnaraðila eigi ekki að vera verri heldur en hún hafi verið gagnvart forvera hans. Þá haldi allar mótbárur varðandi ólögmati lánasamningsins, sbr. t.d. dómar Hæstaréttar Íslands í máli nr. 348/2013 og 407/2014.

Sóknaraðili bendir á að leiði niðurfelling yfirdráttarskuldarinnar til þess að varnaraðili kunni að eiga kröfu á forvera varnaraðila þá sé uppgjör slíkrar kröfu sóknaraðila óviðkomandi. Uppgjör þessara hafi ekkert með sóknaraðila að gera.

Verði fallist á viðurkenningarkröfu sóknaraðila um skuldajöfnuð og niðurfellingu yfirdráttarskuldarinnar þá sé ljóst að sóknaraðili eigi einnig rétt á greiðslu vaxta úr hendi varnaraðila.

Sóknaraðili krefst þess aðallega að varnaraðili greiði honum dráttarvexti af kr. 6.517.821,- frá 10. október 2008 til greiðsludags. Upphafstími vaxtagreiðslu miðist við

Þann dag þegar ofgreiðslan hafi átt sér stað og sóknaraðila hafi átt rétt á endurgreiðslu vegna þess.

Sóknaraðili krefst þess til vara að varnaraðili endurgreiði honum þá vexti sem sóknaraðili hafi þurft að greiða til varnaraðila vegna yfirdráttarskuldarinnar frá því sóknaraðili eignaðist endurkröfu á varnaraðila. Þar sem yfirdráttarvextir hafi verið breytilegir á tímabilinu sé útilokað fyrir sóknaraðila að reikna þá út. Sé því skorað á varnaraðila að leggja fram upplýsingar um fjárhæðir vaxtagreiðslna á tímabilinu.

Sóknaraðili krefst þess til þrautavara að varnaraðili endurgreiði honum þá vexti sem sóknaraðili hafi þurft að greiða til varnaraðila vegna yfirdráttarskuldarinnar frá 29. nóvember 2011 til þess dags þegar skuldin hafi verið felld niður. Þann 29. nóvember 2011 fluttist yfirdráttarlánið yfir til varnaraðila og hafi varnaraðili því frá þeim degi tekið við greiðslu vaxta vegna lánsins.

Sóknaraðili krefst þess til þrautþrautavara að varnaraðili endurgreiði honum þá vexti sem sóknaraðili hafi þurft að greiða til varnaraðila vegna yfirdráttarskuldarinnar frá 23. mars 2012, þegar sóknaraðili lýsti yfir skuldajöfnuði. Byggir sóknaraðili á því að varnaraðili geti í versta falli haflið eftir vaxtagreiðslum til þess tímapunkts.

Sóknaraðili byggir á því að krafa um vexti sé afleidd krafa og hafi hún því með engu móti glatast gagnvart varnaraðila. Því til stuðnings bendir sóknaraðili á að væri yfirdráttarskuldin til staðar hjá slitastjórn í dag þá ætti sóknaraðili kröfu um greiðslu vaxta. Staða sóknaraðila gagnvart varnaraðila eigi ekki að vera verra né eigi krafa hans gagnvart varnaraðila að vera rýrari en upphafleg krafa gagnvart forvera varnaraðila. Rétt sé að taka fram að staðan á umræddum yfirdráttarreikningi hafi ekki tekið breytingum frá því í október 2008 ef frá séu taldar innborganir sóknaraðila á reikning vegna vaxtagreiðslna.

Með vísan til þess sem að framan greinir krefst sóknaraðili þess að fallist verði á kröfu hans um að viðurkenndur verði réttur hans til að nýta umrædda fjárkröfu til skuldajafnaðar við kröfu varnaraðila á hendur honum eins og áður hafi verið lýst. Telur hann afstöðu varnaraðila bersýnilega ranga svo ekki verði við hana unað.

Sóknaraðili hafnar alfarið sjónarmiðum varnaraðila. Sóknaraðili vísar til fyrri röksemda er varða aðildarskort og bendir á að tilvísun varnaraðila til héraðsdóms í máli E-10867/2009 geti enga þýðingu haft við úrlausn þessa máls þar sem við blasi að réttur sóknaraðila til skuldajafnaðar hafi flust yfir til varnaraðila með ákvörðun FME þann 22. apríl 2010.

IV.

Athugasemdir varnaraðila.

Varnaraðili fer fram á að öllum kröfum sóknaraðila verði hafnað vegna aðildarskorts, enda beri sóknaraðila að beina kröfum sínum að slitastjórn forvera hans. Með ákvörðun FME frá 22. apríl 2010, þar sem öllum eignum forvera varnaraðila hafi verið ráðstafað til FFF segi í 13. tölul., eins og fram hafi komið í kvörtun sóknaraðila, að framsal kröfuréttinda skuli ekki svipta skuldara rétti til skuldajöfnunar, sem hann hafi átti gagnvart fyrri kröfuhafa. Sóknaraðili telur að af þessum orðum ákvörðunarinnar verði ekki ráðið að vikið skuli frá reglum gjaldþrotaskiptalaga að öðru leyti, hún hafi eingöngu tryggt að við framsal kröfu tapist ekki réttur skuldara til skuldajöfnunar, sé honum til að dreifa. Skylda varnaraðila til að standa skil á kröfu sinni, á hendur sóknaraðila, geti því fyrst komið til álita, hafi sóknaraðili sýnt fram á lögmeta kröfu á hendur slitabúi forvera varnaraðila. Forveri varnaraðila hafi hafnað kröfu sóknaraðila á grundvelli þess að krafan hafi borist eftir lok kröfulýsingarfrests.

Sóknaraðili vill ekki taka efnislega afstöðu til fullyrðinga sóknaraðila þess efnis að lán það sem hann hafi tekið hjá FF þann 29. febrúar 2008 hafi verið lán með

ólögmætri gengistryggingu, enda hafi varnaraðili ekki átt, og á eigi ekki, aðild að þeim viðskiptum sem þar um ræði. Varnaraðili hafi hinsvegar, í samskiptum sínum við lögmann, gefið það óformlega álit sitt, að um ólögmætt gengistryggt lán hafi kunnað að vera. Því skuli þó til haga haldið að varnaraðili hafi ekkert úrskurðarvald þar um.

Varnaraðili tekur ekki afstöðu til þess hvort að tilgreint lán sóknaraðila hjá forvera hans hafi verið með ólögmætri gengistryggingu en hafnar niðurfellingu skuldar sóknaraðila við varnaraðila.

Með ákvörðun FME 22. apríl 2010 hafi öllum eignum og skuldum FF, þ.m.t. kröfuréttindum verið ráðstafað til FFF. FFF hafi síðan sameinast varnaraðila og hafi samruninn tekið gildi þann 29. nóvember 2011. Þar með hafi yfirdráttarskuld sóknaraðila verið færð til varnaraðila og varnaraðili þá réttmætur eigandi kröfunnar á hendur sóknaraðila.

Sem fyrr segir þá telur varnaraðili að kröfu sóknaraðila beri að beina að slitastjórninni, enda hafi FFF (nú varnaraðili) ekki tekið yfir ábyrgð á störfum forvera bankans, þrátt fyrir að hafa keypt ákveðnar eignir af FFF, þ.m.t. kröfu á hendur sóknaraðila. Þetta hafi verið m.a. verið staðfest í héraðsdómi E-10867/2009, Hrafninn gegn ÍSB, þar sem dómurinn komst að þeirri niðurstöðu að ábyrgð á mögulegum skaðabótakröfum sem risið hafi vegna vinnu starfsmanna Glitnis banka hf., hafi ekki verið flutt til Íslandsbanka með ákvörðun FME um flutning tiltekinna eigna Glitnis banka hf. til Íslandsbanka. Dómi þessum hafi ekki verið áfrýjað.

Varnaraðili vísar til þess sem ofan greinir og ítrekar að sóknaraðila beri að beina kröfum sínum að slitabúinu. FFF (nú varnaraðili) hafi ekki tekið yfir ábyrgð vegna mögulegra skaðabótakrafna sem risið kunnir að hafa í viðskiptum sóknaraðila við forvera varnaraðila. Varnaraðili hafnar, eins og áður segir, allri ábyrgð á mögulegum ólöglegum lánveitingum FF og kröfu sóknaraðila um niðurfellingu skuldar og ítrekar þá skoðun sín að hafna beri kröfu sóknaraðila á hendur varnaraðila vegna aðildarskorts.

V.

Niðurstaða.

Ágreiningur aðila lýtur að því hvort sóknaraðili eigi rétt til skuldajafnaðar á móti kröfu hans vegna ofgreiðslu til forvera varnaraðila gegn kröfu varnaraðila á hendur sóknaraðila vegna yfirdráttarláns á reikningi.

Varnaraðili krefst þess að kröfum sóknaraðila verði hafnað vegna aðildarskorts þar sem kröfunni sé ranglega beint að bankanum en ekki slitastjórn forvera hans. Með það fyrir augum að komast að niðurstöðu um það hvort kröfu sóknaraðila sé réttilega beint að varnaraðila verður að líta til efnis ákvörðunar Fjármálaeftirlitsins frá 22. apríl 2010 og þess sem með henni hafi verið ráðstafað yfir til nýja bankans. Í ákvörðuninni var ekki mælt fyrir um almennt framsal kröfuréttinda heldur var tilteknum eignum, réttindum og skyldum forvera varnaraðila ráðstafað til varnaraðila. Þrátt fyrir það er skýrt í 13. tl. ákvörðunarinnar að framsal kröfurétta samkvæmt henni skuli ekki svipta skuldara rétti til skuldajöfnunar sem hann átti gagnvart fyrri kröfuhafa eða þrotabúi hans. Ekki verður fallist á það með varnaraðila að hér megi leita fordæmis í héraðsdómi E-10867/2009 enda laut það mál að skaðabótakröfu vegna tjóns sem starfsmenn forvera hins nýja banka höfðu valdið. Málið sem hér um ræðir lýtur hinsvegar að leiðréttingu vegna ofgreiddrar fjárhæðar við uppgjör meints ólögmæts láns. Þykir í þessu efni nauðsynlegt að líta mjög til niðurstöðu Hæstaréttar í máli nr. 348/2013 þar sem fjallað var um skuldajafnaðarrétt á móti kröfu yngra fjármálafyrirtækis með kröfu um endurgreiðslu ofgreidds fjár sem greitt hafði verið til eldra fjármálafyrirtækis. Varðandi aðildarskortinn þykir einnig óhjákvæmilegt að líta til þess að slitastjórn FF virðist hafa látið uppi þá afstöðu eina til gagnkröfunnar að henni hafi verið of seint lýst, en það

standi hins vegar ekki upp á slitastjórnina að taka afstöðu til hugsanlegs skuldajafnaðarréttar varnaraðila á grundvelli 3. tl. 118. gr. laga um gjaldþrotaskipti nr. 21/1991. Verður því ekki fallist á frávísunarkröfu varnaraðila.

Verður þessu næst að taka afstöðu til lögmætis lánveitingar forvera varnaraðila til sóknaraðila. Við mat á því hvort um gilt lán í íslenskum krónum sé að ræða eða ólögmætt gengistryggt lán er úrskurðarnefndin bundin af lögum og dómaframkvæmd í sambærilegum málum. Í samræmi við þau viðmið sem fram hafa komið í dómum Hæstaréttar er fyrst að líta til heitis lánasamningsins, en fyrirsögn hans er „*Lán í erlendum gjaldmiðlum*“. Í öðru lagi er ljóst að kaupverð lánsins er skilgreint í íslenskri mynt, eða kr. 21.109.101. Þá kemur fram í texta lánasamningsins að lánið skuli endurgreiðast í íslenskri mynt og skuli sú upphæð miðast við skráð sölugengi lánveitanda á þeim myntum sem lánið samanstendur af. Þar sem lög nr. 38/2001 um vexti og verðtryggingu heimiluðu ekki að lán í íslenskum krónum væri verðtryggt með því að binda það við gengi erlendra gjaldmiðla er ljóst að hér var um að ræða ólögmætt gengistryggt lán. Verður því að fallast á það með sóknaraðila að félagið átti rétt á endurgreiðslu þeirra upphæðar sem ofgreidd var inn á lánið úr hendi lánveitandans.

Í ljósi niðurstöðu Hæstaréttar í ofangreindu máli nr. 348/2013 þykir verða að fallast á kröfu sóknaraðila um viðurkenningu á rétti hans til skuldajafnaðar á móti kröfu varnaraðila, enda væri ósanngjarnt að bera lánveitinguna fyrir sig án tillits til gagnkröfunnar. Kemur þar í fyrsta lagi til að lánveitandanum mátti frá öndverðu vera ljóst að umrædd gengistrygging var ólögmæt og þar með að sú skuldastaða sem birtist í ádrætti sóknaraðila á yfirdráttarreiðningnum var um of. Í öðru lagi verður hér að líta til þess að við framsal kröfunnar átti framsalshafi ekki að fá betri rétt en upphaflegi lánveitandinn. Vísast í því efni til almennra reglna um aðilaskipti að kröfuréttindum og 100. gr. laga nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti, sbr. 3. tl. 118. gr. s.l.

Sóknaraðili hefur lagt fram útreikninga sem hann telur sýna fram á að krafa hans um endurgreiðslu ofgreidds fjár úr búinu nemi kr. 11.660.792 og hefur þeirri fjárhæð ekki verið mótmælt. Í kröfu hans um viðurkenningu á skuldajöfnuði við yfirdráttarkröfu bankans að fjárhæð kr. 6.517.821, eins og hún stóð við uppgreiðslu hans á láninu, felst að sú fjárhæð fellur niður frá og með tilteknum degi og verður þá að miða við það að með réttu hefði sóknaraðila verið greidd út sú fjárhæð, eða hún hefði staðið honum til reiðu á yfirdráttarreiðningnum eftir það tímamark. Er í þessu ljósi talið réttara að miða við dráttarvexti en við endurreikning á skuldastöðu yfirdráttarreiðningsins.

Með hliðsjón af þeim sjónarmiðum sem fyrr eru rakin um að skuldari geti borið fyrir sig skuldajöfnuð gagnvart framsalshafa að sama marki og fyrri kröfuhafa, verður ekki talið að aðilaskipti að kröfunni hafi þýðingu fyrir upphafstíma dráttarvaxta. Hins vegar verður talið að krafa sóknaraðila beri ekki dráttarvexti frá fyrra tímamarki en getið er í 3. mgr. 5. gr. laga nr. 38/2001. Þykir rétt að miða upphafstíma dráttarvaxta við bréf lögmanns sóknaraðila 9. september 2011.

Ú r s k u r ð a r o r ð:

Viðurkenndur er réttur sóknaraðila, M til skuldajafnaðar vegna ofgreiðslu til FF á móti kröfu varnaraðila, F. á hendur sóknaraðila vegna yfirdráttarláns á reiðningi kr. 6.517.821. Ber krafa sóknaraðila vegna þessa dráttarvexti frá 9. október 2011 til greiðsludags.

Reykjavík, 18. september 2015

Haukur Guðmundsson

Jón Magnússon
Hildigunnur Hafsteinsdóttir

Jóhann Tómas Sigurðsson
Unnur Erla Jónsdóttir